

[Ernst Christiansen.]

Fred og Sikkerhed og er afhængig af det bedst mulige Samarbejde mellem Individier og Stater.“

Sundhed er her fortolket og formuleret i en bredere Forstand, end man almindeligvis tager Ordet, men jeg tror, at det er rigtigt. Man kan maaske sige, at dette Formaal, saadan som det er formuleret, er store, skønne Ord, og at saadanne store, skønne Ord og ædle Formaal jo ikke er sjældne og ikke har været ukendte for os i de internationale Konventioner. Men det er rigtigt, og det er godt, at saadanne Principper fastslaas som Rettesnor og Maal.

I Statutterne udvikles, hvorledes man naar frem til Verdensorganisationens Maal, og der opstilles Regler for dens Arbejde. Der er dér et Par Ting, jeg særlig vil understrege. For det første, at alle Stater kan blive Medlemmer af Verdens-Sundhedsorganisationen. Det vil sige, at ogsaa Ikke-Medlemmer af De Forenede Nationer kan blive Medlemmer. Det har nogen praktisk Betydning. Paa den stiftende Konference i 1946 var 51 af de 64 mødte Stater Medlemmer af De Forenede Nationer, og naar man erindrer, at der i Øjeblikket er betydelig Strid om en Række Stater, der ønsker Optagelse i De Forenede Nationer — det drejer sig i alt om 11 Stater —, vil man forstaa Betydningen af, at Adgangen til Sundhedsarbejdet i den internationale Organisation ikke er spærret for disse Stater uden Hensyn til, hvorledes den politiske Afgørelse falder ud angaaende saadanne Staters Optagelse i De Forenede Nationer.

Dernæst vil jeg gerne pege paa, at Betingelsen for, at Statutterne kan træde i Kraft, er, at 26 Stater, som er Medlemmer af De Forenede Nationer, skal have ratificeret Konventionen og Statutterne. Efter de Oplysninger, der er givet af Generalsekretæren i en Artikel i De Forenede Nationers Blad for 18. November, altsaa for et Par Uger siden, har nu i alt 23 Stater ratificeret Statutterne. Paa Basis heraf haabede Generalsekretæren for Organisationen, at den første ordinære aarlige Verdenssundhedsforsamling kunde afholdes i Maj eller Juni 1948, og der blev i øvrigt paa De Forenede Nationers Møde her i Oktober—November truffet forskellige praktiske Beslutninger, der bl. a. skulde bidrage til at sikre den rent praktiske Gennemførelse af Bestemmelsen om Sundhedsforsamlingens Indkaldelse. Men da der indtil nu kun er 23 Stater, som har ratificeret, vil man se, at det er af Betydning, at vor Ratifikation sker saa snart

som muligt. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa fremhævede dette. Selv om den nye Verdens-Sundhedsorganisation formelt ikke er færdigdannet, har den dog virket. Den har i Realiteten arbejdet i 6 Maaneder gennem den saakaldte Interimskommission, som ogsaa har faaet overført UNRRAs Funktioner og i hvert Fald delvis tillige det internationale Sundhedskontors Funktioner. Interimskommissionen har fra UNRRA faaet 1½ Mill. Dollars som en Slags Startkapital.

Jeg vil gerne nævne et enkelt Omraade, paa hvilket den nye Sundhedskommission allerede har ydet en særdeles værdifuld Indsats. Det drejer sig om Bekæmpelsen af Koleraen i Ægypten, der brød ud for nogen Tid siden, og om hvilken Epidemi vi alle ved, at den var en frygtelig Ulykke for dette Land. Den nye Verdensorganisation tog straks et kraftigt Initiativ. Lad mig som en Enkelthed i dens Arbejde nævne, at den sendte 24 Millioner cm³ Vaccine mod Kolera til Ægypten; det dækker saadan noget som 1/6 af Forbruget hos hele den ægyptiske Befolkning. Derudover sendte man 1 Million cm³ Vaccine til Nabostaten Saudi-Arabien og Syrien med det Formaal at bekæmpe Koleraens Udbredelse. Der er her ydet en Indsats, som jeg synes vidner om Hurtighed og Handlekraft hos Interimskommissionen i Sundhedsorganisationen.

Der er forskellige andre Omraader, paa hvilke der allerede er udført et Arbejde. Man har saaledes beskæftiget sig en hel Del med at søge opnaaet en ensartet international Standard med Hensyn til Styrke og Indhold af medicinske Præparater, Vaccine o. s. v. Jeg vil gerne i Tilslutning til det, den højtærede Indenrigsminister sagde, nævne, at i den Oversigt, som jeg omtalte før, af 18. November d. A. om Sundhedskommissionens Arbejde fremholdes specielt den Indsats, som Statens Seruminstitut i København har gjort sammen med det medicinske Institut i Hampstead. Disse to Institutter fremhæves som bærende Hovedparter i det meget vigtige Arbejde for at naa til ensartede internationale medicinske Præparater.

Endelig kan det maaske nævnes, at den nye Organisation allerede har haft sundhedsmæssige Missioner i en Række Lande, bl. a. Østrig, Kina, Grækenland, Polen, Italien og Ungarn, og altsaa er kommet i Gang med Arbejdet, og den Konvention, som behandles i det andet Forslag, der i Dag er til Behandling, er for saa vidt ogsaa delvis inde i dette Arbejde,